

juist heelemaal géén rust nemen, en moest ze heel actief zijn om een baantje te vinden en een „bescheiden onderdak”; moest ze zich onmiddellijk een bestaan scheppen? God, hoeveel moeilijkheden, die ze niet doorzag, stonden vlak voor haar opgestapeld.

Ze had niet meer dan veertig gulden in haar tasch; tot hoe lang....? Maar wat kwamen deze zorgen er eigenlijk op aan, in verhouding tot het vertrek van Otto en de vernietigende woorden van haar man....

„Mientje, mag ik even binnen?” hoorde ze opnieuw, gedempt, zijn stem; en, de peignoir als een nonnetje dichthoudend tot onder haar kin, opende ze haar deur.

„’t Is toch nog niet afgelopen, het déjeuner,” zei ze verbaasd, „hoe kon je dan....?”

„Ik ben er heelemaal niet bij geweest. Ik heb gezegd: „Eten en drinken jullie maar onder elkaar. Jullie hebt bovendien veel meer plezier, als ik er niet met mijn begrafenisgezicht bij zit. En m’n reis is een paar weken uitgesteld”. En toen ben ik naar de directie van de Lloyd gegaan en heb gezegd, dat ik m’n passage cancelde.... Ze waren heel geschikt.”

„O,” zei ze, in een diepe zucht en met een glans over haar afgetobde gezichtje. „Meeen je werkelijk, dat je nog wel twee weken....; meen je ’t werkelijk?”

„Maar dom, klein meisje, dacht je nu waarachtig, dat ik je hier alleen zou laten? Dat ik het je toevertrouwde allerlei besluiten te nemen en allerlei regelingen te treffen, die veel en veel te moeilijk voor je zijn? Als ik ooit naast je hoor, dan is het nu.”

„Ik vind het zalig,” zei ze kinderlijk en ze streek even met haar hoofd langs z’n mouw, „alleen, dat het van je verlof af gaat; en dat je moeder, die zóó naar je uit ziet, nog langer moet wachten....”

„Ik heb haar al getelegrafeerd. En ik heb voor morgen al een uur bij je mans advocaat afgesproken; dan gaan we er samen heen. Je zult eens zien, hoe het meevalt.”

Zijn hand lag op haar schouder en gleed langs haar zachten arm. Met een bezorgd opkijken van haar geduldige oogen zei ze tastend: „En toch was het misschien beter geweest, als je morgen maar dadelijk.... Ik zou geen raad hebben geweten, hoe ik me er doorheen moest slaan.... Maar ’t was toch beter geweest, als we juist nu....”

Hij zag, hoe ze worstelde om haar gedachten te formuleeren, en wachtte, zwijgend en bescheiden, zooals hij, in al die jaren, duizend keeren onbeveeglijk had gewacht, totdat haar schuchterheid de termen had gevonden, waarin ze zich uiten kon, zonder zich al te beschamend bloot te geven.... Hij speelde in gedachten met de zijden kwasten van haar ceintuur; en toen hij ééns haar knie raakte, voelde hij een hinderlijke gespannenheid. Het bloed golfde achter zijn oogen.